

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ОТХВЪРЛЕНИЯТ

Превод от английски: [Неизвестен], 2001

chitanka.info

Онзи, комуто спомените за детските години носят само страх и тъга, е нещастник. Жалко създание е всеки, който, оглеждайки се, вижда зад гърба си само самотно съществуване в огромни мрачни зали, потънали в мрак стени и огромни рафтове с древни книги, които навяват тъга. И едно безкрайно безсънно очакване на нещо (какво?) в сумрачни лесове с възбуждащи ужас дървета — огромни, причудливи, обгърнати с лиани, безмълвно размахали към висините уродливите си клони...

Ето колко щедро бях благословен от боговете — да съм самотен, низвергнат, смазан, безсилен. Но отчаяно се вкопчвам дори в беглите проблясъци от спомени, сгушвам се в тях, искам да се изтръгна от мислите за всичко, което се случи след това...

Не зная къде съм се появил на белия свят. Най-ранните ми спомени са този замък, безкрайно дъвен и безкрайно страховит, тези мрачни галерии, високите тавани, обгърнати в мрак и паяжини, полуразрушените каменни коридори, обгърнати от отвратителна плесен, и гадната миризма — сякаш догаря кладата да отиващите си поколения. Тук светлината не прониква, паля свещ и се радвам на пламъка, защото и отвън няма светлина, отнемат ми я кошмарните дървета. Само черната кула се издига над леса, сякаш с върха си пробива неизвестността на разгърденото небе. Но тази кула е съвсем разрушена, не можеш да я изкачиш, все едно да изкачваш отвесна стена...

Не зная колко години съм прекарал тук. Не долавям хода на времето. Някой се грижи за мен, но не съм виждал нито едно живо същество, освен мишки, паяци и прилепи. Този, който ме е отгледал, вероятно е бил ужасно стар, защото първата ми представа за човешко същество е нещо прегърбено, изсмукано, мухлясало, като този замък.

Свикнах с костите и скелетите, с подземните каменни гробове, с черепите в пукнатините на стените. За моето изродено въображение те бяха реални живи същества, чиито образи откривам в цветните рисунки на прогнилите древни книги — на онези книги, благодарение на които зная всичко, което зная. Нямах учители, никой не ми е бил наставник; през всичките години не съм чувал човешки глас, дори своя собствен. Не се сетих, че мога да чета на глас. В замъка няма огледала и си представях себе си като портретите на младите хора от книгите. Преценявах се за млад, защото имах малко спомени.

Минавах през рова с блатна вода и отивах в гората, където под тъмните безмълвни дървета размишлявах за прочетеното. И си представях как съм в огромна весела тълпа сред онзи слънчев свят, който е отвъд.

Понякога се опитвах да избягам, но щом изляза от замъка, мракът става по-плътен, въздухът се просмуква с ужасии и се втурвам назад, стреснат да не се заблудя в лабиринта от безмълвни сенки.

Живях в този полумрак с мечти и надежди, без сам да зная какви. И когато, съвсем изнурен от сумрачната самотност, не можех да удържа неистовия си порив към светлина, протягах ръце към полуразрушената кула. Тогава реших да я изкача, дори рискувайки да падна — по-добре да видя небето и да загина, отколкото да живея във вечен мрак.

Изкачих древните нащърбени стъпала, загърнати във влажна полумъгла, вкопчил се във всяка издатина на камъните. Тази черна мъртва развалина, пълна с безшумно летящи гадости, беше ужасно зловеща. Но много по-ужасна бе безкрайността на мрака и вонящата прегръдка на плесенясалите стени.

Треперейки, без да смея да вдигна очи, се терзаех от мисълта защо не става по-светло. Нима най-неочаквано се е спуснала нощта? Със свободната си ръка се опитах да отворя защитното стъкло, за да разбера докъде съм се изкачил.

И тогава, сяпо пълзял по огънатия свод над пропастта, докоснах с главата си твърда повърхност. Сигурно бях стигнал върха. Или пода на следващия етаж. Опипах каменната преграда, тя леко поддаде и продължих нагоре, отметвайки я с глава.

Въобразявах си, че изкачването е завършено. Че това е подът на наблюдателната площадка. Опитах да се измъкна, но не успях. И беше все толкова тъмно. Бях сигурен, че съм на голяма височина. Че най-последно съм над проклетата гора. Изправих се и се опитах пипнешком да намеря прореза, за да видя най-последно мечтаното небе, звездите и луната...

Но ме споходи тъжно разочарование — наоколо имаше само безкрайни мраморни лавици и вградени в тях кутии. Какви ли древни

тайни са скрити в тези висини, откъснати от земята с ужасяващата пропаст на времето?

И тогава се натъкнах на входен тунел с каменна порта, извезана със странно груба резба. Събрал остатъците от сили, я открянах. И тогава ме обзе безмерен възторг — през желязната решетка, до която водеше късо каменно стълбище, светеше пълна луна със спокоен блясък; луната, чийто образ вечно съм лелеял в мечтите си, в онези смътни видения, които нямам дързостта да наричам спомени.

Хукнах нагоре по стъпалата, но луната внезапно се скри зад облак. В тъмнината се обърках и забавих крачки. Пипнешком се добрах до решетката, но беше затворена и не се реших да продължа от страх да не падна долу.

И тогава луната се показа.

Никога преди това не съм изпитвал такова чудовищно потресение, такъв внезапен безкраен ужас като в онзи миг, когато непостижимото се откри пред погледа ми. Нямаше никакви главозамайващи височини и разпростряла се под тях безкрайна гора. Всичко наоколо бе твърда повърхност. По всички посоки видях мраморни плочи и колони, в близост — древна каменна камбанария с призрачно светещ полуразрушен връх.

Открянах решетката и тръгнах по посипаната с дребни камъчета пътечка. Разумът ми, безкрайно объркан и смутен, все още се стремеше към светлина и дори това невероятно чудо не можа да ме отклони от пътя. Аз не знаех и не исках да зная какво се случва с мен; не ме интересуваше дали това е безумие, сън или вълшебство, но бях готов на всяка цена да се насладя на великолепието и озарението на новия свят. Не знаех кой съм, какво съм, откъде съм, но вървах и внезапно долових нещо като скрита досега памет.

Минах край каменните стени и колоните и през арката излязох на поляна. Само няколко тревяса камъка указваха, че тук някога е минавал път. После преплувах бърза река там, където древни развалини напомняха за отдавна разрушен мост.

И накрая се оказах пред древен, обгърнат в растителности замък, щръкнал наред напълно занемарен парк — до лудост познат и шокиращо непривичен. Разпознах запълнения с вода ров, няколко от познатите ми кули ги нямаше, но затова пък имаше ново крило, сякаш специално съградено да смути предишния обитател. Но моят възхитен

поглед бе вече прикован към разтворените прозорци и към идващите от тях звуци на бурно веселие.

Когато погледнах, видях компания от странно облечени хора, които си разговарят весело. Никога не бях чувал човешка реч и само смътно можех да гадая за какво става дума. Някои лица събуждаха отдавна забравени спомени, други бяха напълно непознати.

Прекачих през ниския отвор в блесналата от пламъци зала. Направих крачката от мигновения проблясък и надежда към черната тръпка на отчаянието и безизходицата.

Празникът се превърна в кошмар. Появата ми направи впечатление, каквото не съм очаквал. Едва бях прекачил перваза, когато върху тях се изсипа мигновен, чудовищен, безграничен ужас, който изкриви лицата им и изтръгна писъци от гърдите им. Всички се втурнаха в паническо бягство, неколцина паднаха в несвяст. Мнозина, закрили лицата си с длани, се мятаха сляпо и безпомощно да търсят спасение, удряха се по стените, събаряха мебелите...

А аз стоях в обяната от светлини съвсем опустяла зала, вслушах се в затихващите стенания и тръпно размишлявах за невидимия ужас, спотаен някъде близо. На пръв поглед залата беше празна, но когато тръгнах към една от нишите, долових някакво слабо движение зад позлатената врата. Когато се промъкнах към нишата, съвсем ясно усетих нечие присъствие.

Първият и последният звук, който се изтръгна от гърдите ми — ужасен писък, толкова омерзителен, колкото и това, което го предизвика — осветено от застрашително ярка светлина неописуемо, непредставимо, невероятно чудовище, които със своя вид бе превърнало веселата компания в тълпа от полулуди.

Не сбирам смелост дори да го опиша — беше някаква смесица от най-гадното и най-отвратителното, демоничен призрак на развалата, на разрухата, на самотата, невиджано никога мръсно прогизнало привидение, някаква разголена тайна — от онези, които милосърдната природа се опитва да скрие по-дълбоко. Бог ми е свидетел, това бе същество не от нашия свят, или поне ВЕЧЕ не от нашия. Но за мой ужас аз улавях в неговите проядени от времето черти някаква злобна и отвратителна пародия на човешки образ.

Не направих дори опит за бягство, закъсняло и обезсилено от сковаващите черти на безименното чудовище. Сякаш омагьосан от гадния мъртъв поглед на очите му, нямах сили дори да примижа и бях благодарен на милосърдните сълзи, които размиваха очертанията му. Достатъчно бе да вдигна ръка, за да изчезне от погледа ми, но и това не успях; изгубих равновесие, направих крачка напред да не падна и тогава усетих гадната твар съвсем до себе си. Чувах противното ѝ дишане. Обезумял от ужас, протегнах ръце напред да се защитя от зловонния призрак.

И мирозданието потръпна, потресено от погнусата на омерзението, когато моите пръсти ДОКОСНАХА протегнатата към мен лапа на чудовището...

Не аз изкрещях, а всички демони от ада, които оседлават нощните ветрове. И с див вопъл сринаха лавината от разрушителни спомени. Сега вече знаех всичко. Спомних си какво съм бил преди да се озова в мрачния замък, заобиколен от гора; разбрах в чие променено жилище се намирам; и най-ужасяващото — разпознах безобразното чудовище, което ме гледаше злобно, когато дръпнах осквернените си пръсти.

Но в света има не само болка, но и сладости. За мен тази сладост е забравата. В непоносимия ужас на този миг забравих всичко потресаващо и светкавицата на страховитите спомени погълна хаоса на бледите видения.

Ето ги камбанарията, мраморните плочи и колони, спускам се по стъпалата и се опитвам да отворя каменния прозорец, но той е неподвижен... Не съм огорчен, отдавна мразя замъка и дърветата около него. Сега летя с нощните ветрове заедно с демоните, а през деня играя в катакомбите на Нефен-Ка край бреговете на Нил. Вече зная, че светлината не е за мен, както лунната светлина не е за каменните гробове на Феб. Аз не съм сътворен за веселието, а само за празниците на Нитокрис край Великата пирамида. Но в моето отново получено право на свобода бях почти щастлив от тъгата на отчуждението.

Защото въпреки цялата сладост на забравата, трябва да помня, че съм Отхвърленият. Че съм чужд на този век и на тези, които наричат себе си „човеци“. Помня го от онези времена, когато протегнах пръсти

към онази гадост, към богато позлатената рамка. И докоснах студената повърхност на едно полирано огледало.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.